

שרה בסון

המנבג'נה של רודי

איורים: אודליה יגודייב

גיליון 13

אפריל 2020, ניסן ה'תש"ף

שרה בסון

המנגינה של רוזי

קוראים יקרים

"מוטיב על נס" הוא כתב עת המעלה על נס בכל גיליון ספר אחד של יוצר אחד. כל גיליון כולל מספר יצירות הלקוחות מהספר הנבחר במטרה לעודד את החשיפה של היצירות לקוראים. והפעם...

המנגינה של רוזי – שרה בסון

הוצאה עצמית (ה'תשע"ט 2019)

הסיפור הינו סיפור אמיתי, הוא נכתב בלשונם של הילדים על מנת להנגיש לדורות הבאים את החיים בשואה, ואת ההתמודדות של רוזי וילדים נוספים בגטאות ובמחנות. אמה של שרה לא סיפרה את קורותיה ורק לאחר פטירתה היא מצאה את עדותה והחליטה להוציא אותו לאור דווקא לילדים. חשוב שנזכור את העבר שלנו.

מעט על שרה בסון

שרה בסון אם לשישה ילדים וסבתא. דור שני לשואה. בוגרת קבוצת "שליחי זכרון" במכון שם עולם. זהו ספר הביכורים שלה לילדים.

קריאה מהנה!

גיליון 13

אפריל 2020, ניסן ה'תש"ף

קטע 1

בצעדים גדולים ומהירים, תוך שרגליה שוקעות בשלג הרה, היא התקדמה בדרכה אל הגטו, מתפללת כל הדרך על משפחתה.

"בבקשה תעשה שכלם בסדר. אבא ואמא, יעקב וחייה ויהודית, בבקשה ה' שמר עליהם!" היא מלמלה ללא הפסקה עד לרגע בו עמדה בפתח הגטו ולבה צנח.

הוא היה שומם. הרחובות היו ריקים.

היא רצה במהירות לכוון ביתה לחפש את משפחתה.

שם קדמו את פניה שברי זכוכית שהיו פזורים על הרצפה בחדרם,

חלונות מנופצים ורוח פראים שחדרה לבשרה.

"איפה כלם? אני לבד כאן?"

היא עברה מביטן לביטן, מחדר לחדר, מחפשת אות חיים. קול נפש חיה.

אפלו כלב רחוב. כלום, הכל שומם.

לפתע ראתה אשה בקצה הרחוב ורצה לעברה "איפה כלם?" נעמדה מולה מתנשפת.

האשה הביטה בה במבט כבוי ואמרה "הם יצאו אתמול בשירה, ואמך אמרה שאם תחזרי, תשארי אתי."

"שירה? איזו שירה? לאן לקחו אותם?"

האשה רק משכה בלאות בכתפיה, ולא ענתה.

גיליון 13

אפריל 2020, ניסן ה'תש"ף

קטע 2

כעבר מספר שעות גם הם יצאו בשיירה. "צאו החוצה, זוזו מהר" שאגות הגרמנים פלחו את רחובות הגטו, כשהם מקבצים את מעט האנשים שעוד נותרו בו, "קדימה, להתחיל ללכת" הם הסו בכלם. רוזי עוד הספיקה לתחוב מתחת לבגדיה את צמד המסרגות לפני שנדחקה למרכז השיירה. "לאן הולכים?" היא לחשה לנער שפסע לצידה, "לאן הם לוקחים אותנו?" אך לפני שהנער הספיק לפתוח את פיו, נשמעה צעקתו של הקצין הגרמני שהלך בצד השיירה והשגיח עליהם "שקט, לא לדבר".

לאחר צעידיה ארכה וקשה, כשהגשם היורד ללא הפוגה לא מותיר פסת בד יבשה לגופם, והרוח צולקת בעורם המצמק, הגיעה השיירה יחד עם רוזי לעיירה 'טיפריב'. רוזי החלושה, הרטבה עד לשד עצמותיה, חשבה שהיא מדמינת כששמעה צעקה מרחוק: "רוזי הגיעה! אמא, תראי! רוזי פה!!".

היא בטח מדמינת. ארבעה חדשים בהם הרחקה ממשפחתה, ימים שלמים שהיא מתבוססת קילומטרים ארפים בבץ ובשלג, זה בטח דמיון חולף, ואולי זה הרעב שגורם לה להזיות. אבל לא, רוזי עוד הספיקה לראות מולך את אמה הדומעת מהתרגשות, רגע לפני שנפלה רטובה ורועדת מקור בזרועותיה.

"אמא", היא לחשה בקשי "איפה כלם?", הן הביטו זו בזו, והבכי והצחוק התערבבו זה בזה. "רוזי שלי, את שוב אתנו, רוזי", אמא רק לטפה ללא הפסקה את ראשה והביטה בילדתה האהובה, "כל כך דאגתי לך". ושוב הם היו כלם ביחד. אבא ואמא, חיה ויהודית, יעקב והיא.

גיליון 13

אפריל 2020, ניסן ה'תש"ף

קטע 3

הבית הקדש של רוזי ומשפחתה בגטו 'טיפריב', היה חדר כנהג בבית ספר עזוב, אותו חלקו בצפיפות ובדחוק עם עוד ארבע משפחות זרות.

אביה ואחיה של רוזי נלקחו לעבוד בבית החרשת, שם ספר יעקב שאחותו רוזי ממחית בסריגה. גם שם השמועה על ילדה בעלת ידי קסם, שסורגת ימים ולילות, הופכת ישן לחדש, יוצרת יש מאין ומחוללת פלאים במהירות הבזק, עשתה לה כנפים, ורוזי חזרה בשנית לכדורי הצמר האהובים עליה ולמסרגות שנקשו זו בזו, קליק קלאק.

הפועלים בבית החרשת הביאו שטיחים ישנים והיא פרמה אותם, מיצרת מחוטיהם סוודרים, שמיכות גרבים וצעפים לפי בקשתם, והמנגינה האהובה חזרה להתנגן בין כותלי הגטו הקר. קליק קלאק.

בימים הבאים גויסו ילדים רבים לעבודה בבית החרשת לסריגה של רוזי, כשהם מתגודדים סביבה ולומדים ממנה את רזי המלאכה, ישובים במעגל שעות רבות וקולות הקליק קלאק נשאים באויר. אור חדש נצת בעיני הילדים הרעבים, ותקוה חדשה התגנבה ללבם. מי שסרג שרוול לסוודר, קבל תפוח אדמה. מי שסרג אפודה קטנה, קבל תפוח אדמה ושני גזרים. מי שסרג צעיף קבל גזר וקשוא.

גיליון 13

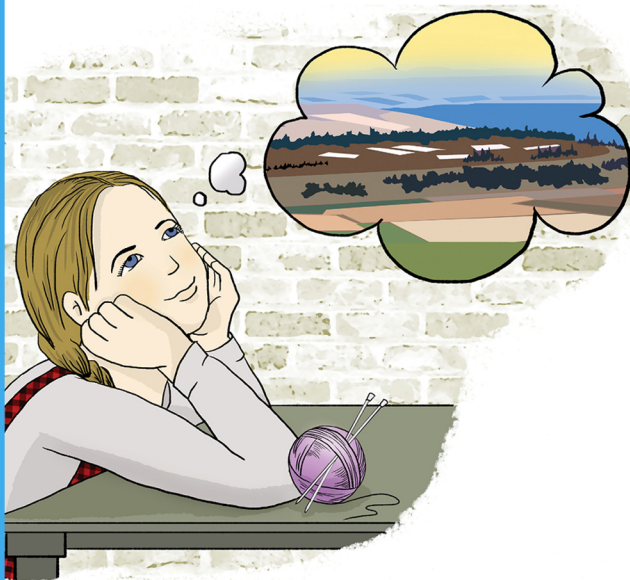
אפריל 2020, ניסן ה'תש"ף

קטע 4

את הפחד והרעב ששלטו בנטו, גרשו הילדים העסוקים במלאכת הסריגה, תוך שהם חולמים על יום אחר, יום טוב יותר. יום בו תגמר המלחמה הארוכה בה אבדו רבים מבני משפחתם.

יום בו הם יעלו לארץ משלהם, ארץ שיהודים ישלטו בה, ולא נאצים מרשעים.

ארץ שהשמש בה זורחת במשך רב השנה, שזכפת את שביליה ואנשיה המתרוצצים ומטילים בה בחפשיות. ארץ שזיכנו לאכל מפרותיה המתוקים בשלל צבעי הקשת, לקטף אותם הישר מהעץ, לבנות על אדמתה את ביתם החדש.

גיליון 13

אפריל 2020, ניסן ה'תש"ף

חפשו את מיזמי מוטיב השונים גם ב:

יצירת קשר:

דואר אלקטרוני: info@motiv-magazine.co.il

וואטסאפ: 054-3371373

אתר אינטרנט: www.motiv-magazine.co.il